

[Bernhard Baunsgaard.]

ene løsning af problemerne været antydnet, snart den anden. Usikkerheden synes at pege på, at institutioner som Bøgholt ikke mere på tilfredsstillende vis løser de sociale vanskeligheder, de oprindeligt skulle løse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han kan oplyse noget om, på hvilken måde man vil ordne forholdene omkring statsungdomshjemmet Bøgholt. Når jeg gerne vil have nogle oplysninger om det, er det, fordi Carl Weltzer, der i 2 år har været med i ledelsen, er meget kritisk over for dette ungdomshjem og siger, at en tredjedel af de elever, der optages, får deres situation forværret ved, at de kommer ud i stofmisbrug, prostitution eller kriminalitet. Nu kunne man tro, at dette var Carl Weltzers egen opfattelse, og at den var meget subjektiv, men det kan tilføjes, at de stedlige myndigheder ikke har gjort brug af Bøgholt hidtil, og det kunne tyde på, at der var noget om sagen i hvert fald.

Efter at det er blevet kendt, at jeg ville stille spørgsmålet, har jeg fået nogle yderligere oplysninger, der gør det ekstra preserende, at vi får at vide, hvad der skal ske.

Det er blevet oplyst for mig, at skønt hjemmet er normeret til 30 elever, var der i marts måned 8 elever og i april måned 6 elever, og man begynder maj måned med 7 elever. Da udgiften er mellem 2½ mill. og 3 mill. kr. pr. år, vil det sige, at hvis dette er den normale situation på Bøgholt, vil udgiften for staten pr. elev blive af størrelsesordenen 400.000 kr. om året.

Jeg vil nødig bruge meget stærke udtryk, og det får jeg jo heller ikke lov til, men det er i hvert fald svært at bruge andet udtryk om dette end sløseri med pengene, og jeg vil gerne have lov til til sidst at citere fra Weltzers rapport:

„Sådan som Bøgholt har fungeret de 2 år, jeg har været ansat som psykolog på stedet, og efter mit bedste skøn også de foregående 2-3 år mindst, ville det have været bedre,

om institutionen ikke fandtes, og hvis forholdene ikke ændres, så bør institutionen nedlægges.“

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Det er i de sidste måneder blevet almindelig kendt, at forholdene omkring statsungdomshjemmet Bøgholt langtfra er tilfredsstillende, og det er man også blevet klar over i socialstyrelsen, men hvis problemet skal anskues under den rette synsvinkel, vil jeg alligevel gerne indledningsvis fremhæve, at den opgave, Bøgholt er sat til at løse, er en af de vanskeligste, børne- og ungdomsforsorgen står over for.

Institutionen er godkendt til at tage sig af et klientel, der ifølge børneforsorgsloven er karakteriseret som unge med adfærdsvanskeligheder af et sådant omfang, at der stilles krav om en særlig indgående psykologisk og pædagogisk behandling. At det klientel, der har været henvist til institutionen, også rent faktisk svarer til denne beskrivelse, er hævet over enhver tvivl. For størsteparten drejer det sig om elever, der må betegnes som tidligt karakterskadede og med stærkt belastende familieforhold.

På denne baggrund må det være givet, at behandlingsopgaverne selv under gunstigste forhold ikke vil kunne løses fuldt ud. For mit vedkommende kan der imidlertid ingen tvivl være om, at der bør kræves en fast og konsekvent pædagogik, såfremt anbringelsen skal have nogen mening. Her er vi efter min opfattelse ved sagens kerne, idet der efter de for mig foreliggende oplysninger ingen tvivl er om, at den behandling, der i den senere tid har været praktiseret på institutionen, er udtryk for en laden stå til holdning, som ikke kan accepteres. Derom er vi enige.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at problemerne omkring Bøgholt er grebet an på den måde, at en af socialstyrelsens inspektører den 18. februar 1974 har udarbejdet en udførlig rapport til socialstyrelsen om forholdene med forslag til retningslinjer for de metoder, institutionen må følge, såfremt den skal